

Güzel Türkçem (!)

İNSANLAR birbirleri arasındaki iletişimi asırlardır din, ırk, renk ve görsel farklılığına bakmaksızın eskilerin "lisan" şimkilerinde ise "dil" dediğimiz araçla sağlamışlardır. Bir başka deyişle "dil" insanların birbirlerini anlamalarını sağlayan bir araçtır. Amaç birbirleriyle anlaşma ve meramlarını birbirlerine anlat-

**Dr. Mustafa
AYDIN**

maktır. Amaç bu olunca da bunu gerçekleştirmede kullanılan araç veya araçların çeşidi ve şekli amaç kadar önemli değildir.

Her ülkede olduğu gibi zaman zaman ülkemizde de günlük hayatla insanların birbirlerine bir şeyler anlatmak, birtakım mesajlar göndermek için günlük konuşmalarında dil karmaşası, dil bozulması görülmüştür. Bu bozulma konuşma dilini aşırı yazı diline dönüştürdüğünde ise işin tehlikesi ciddi boyutlara ulaşır demektir. İşte bu noktada kendini otorite olarak gösteren küşî veya kurumlar he-

men devreye girmekte ve kendilerince birtakım tedbirler geliştirmektedirler.

İşin bu noktasına kadar olan gelişmeler, hem dili bozanlar hem de dili korumaya çalışanlar açısından pek doğal ve normal bir davranıştır. Çünkü her iki kesimin de hakkı nedenleri vardır. Hakkı olmadığı taraf ise dili bozanların da dili korumaya çalışanların da hiçbir bilimsel, akılcı ve mantıksal dayanakları olmadığı halde ısrarcı davranışlarıdır.

Taraf olmadan, bu gelişmeleri elimizden geldikince gerçekçi bir yaklaşımla değerlendirdiğimizde karşılaştığımız manzara şöyle:

Birakin "metropol" diye adlandırdığımız büyük kentlerimizi, ticaret ve turizm merkezlerimizi, Anadolu'da en küçük kasabalarımızla bile mağazalarımızı, dükkanlarımızı ve benzeri mekanları tanıtmak amacıyla tabelalarındaki isimlerin, sloganların ve kendilerince bir ün, bir üstünlük veya bir ayrıcalık sağlamak için kullandıkları işaret ve sembollerin ne ifade ettiğini, ne çağrıştırdığını, o mekanların sahiplerinin dahi bilmedikleri açık ortada. Elbise satan bir mağazanın isminin, Türkçesi "havuç" olan bir yabancı sözcük olacağı gibi, salataları ile meşhur bir lokantanın tabelasını da, Türkçesi "çorap" olan yabancı bir sözcük süsleyebilir. Ya o sözcüğü oluşturan harflerin şeklinden ya da telaffuzundan hoşlanmıştı o mekanın sahibi. Sayıları yüzleri bulan ve medya diye adlandırdığımız bir kısım gazetelerimiz, televizyonlarımız özellikle de hiçbir zirai uğraşla gerek kalmadan yerden biten otlar gibi çoğalan radyoların, bu bozulmada tedavisi hiç de kolay olmayan yaralar açtıkları açık ortada.

Burada bu basın kuruluşlarının, yazar veya konuşmacı temsilcilerinin, hangi sözcükleri nasıl kullandıklarını yazmama bile gerek yok. Zira artık köydeki çiftçiden şehirdeki ayakkabı boyacıma, tüccarımdan devletin en üst düzeyindeki yetkilime kadar, bu şahsiyetler hitap ettikleri halk kitlelerine örnek olacak yerde onların milli, manevi, ananevi ve ailevi değerleri ile alay etmektedirler. Ancak burada asıl maksadımız onların alayları, aşağılamaları veya içinde yaşadıkları toplumu hakir görmeleri değil, bu amaçlarını gerçekleştiren bir araç olarak kullandıkları güzel Türkçemizi nasıl aşağıladıklarıdır.

Türkçe bir sözcüğü bir lastik gibi sağa sola çekip, gerçek anlamından nasıl uzaklaştırdıkları, müstecilenliğe varan anlamları nasıl verdikleridir. Anlamını kendilerinin dahi bilmediği değişik dillere ait birçok yabancı kelimeyi "Güzel Türkçemiz" o asil köklü sözcüklerinin arasına serpiştirip, ortaya "ne idiği" belirsiz yarı Fransızca, yarı İngilizce, yarı İtalyanca bazen de yarı Arapça veya yarı Farsça bir dil çıkarmaktadır.

Amaçımız, Doğu Çin'den Balkanlar'a, Kırım'dan Kuzey Afrika'ya uzanan geniş bir coğrafya üzerinde değişik ağız, şive ve lehçeleri ile konuşulan "Güzel Türkçe"ne yapılan haksızlığı dile getirmek ve bu haksızlığa duyarlı olmak gerektiğini vurgulamaktır.